

THUIS

Het thuisgevoel in hedendaagse kunst

De tentoonstelling is te zien van 26 september 2025 t/m 4 januari 2026

De perspreview vindt plaats op dinsdag 23 september

Neem voor vragen contact op met jp.verhagen@rembrandthuis.nl

Het thuisgevoel in de hedendaagse kunst

Wat betekent 'thuis'? Voor de een is het een interieur dat bij je past, voor de ander een herinnering aan vroeger. Of het is gewoon een veilige plek die helemaal van jou is. In de tentoonstelling *THUIS. Het thuisgevoel in hedendaagse kunst* reflecteren dertien hedendaagse kunstenaars op het thuisgevoel - van symbolen van thuis tot het verlies van een huis. Hun schilderijen, tekeningen, etsen, foto's, videowerken en installaties zijn, samen met enkele prenten van Rembrandt, van 26 september 2025 t/m 4 januari 2026 te zien bij Rembrandt thuis.

De deelnemende kunstenaars: Sadik Kwaish Alfraji, Arash Fakhim, Foundland Collective, Arjan van Helmond, Gvantsa Jgushia, Polina Medvedeva, Neda Mirhosseini, Olphaert den Otter, Satijn Panyigay, Pris Roos, Maria Roosen, Tian Teng, Pink de Thierry en Rembrandt.

De tentoonstelling is te zien van 26 september 2025 t/m 4 januari 2026.

De perspreview vindt plaats op dinsdag 23 september.

Droomhuis

'Thuis' bestaat vaak net zo levensecht in je hoofd als dat het een fysieke plek is. Rond de eeuwwisseling kwam een droom van **Maria Roosen (1957)** uit: ze kocht een huis in Noord-Frankrijk. Een opknapper. Toen ze terugkeerde naar Nederland, kon ze aan niets anders denken dan aan haar droomhuis.

Ze besloot een kunstwerk van haar huis te maken: een keramieken replica. Terwijl ze in gedachten door het huis liep, kamer na kamer, werkten haar handen aan de klei. Maar toen ze klaar was, besepte ze dat het huis helemaal niet klopte: de kamers, deuren en ramen zagen er in werkelijkheid anders uit. En toch was het echt háár huis, de plek die ze voor zich zag als ze haar ogen sloot.

Met dit kunstwerk nodigen we bezoekers meteen aan het begin van de tentoonstelling uit om na te denken over hun eigen droomhuis: is dit een bestaande plek? Een herinnering? Of juist een toekomstdroom?

Maria Roosen, Droomhuis (detail), 2002
Keramiek en bladgoud, 48 x 32 cm

Collectie AkzoNobel Art Foundation

Binnenkijken

Toen **Tian Teng (1996)** vanuit Shanghai naar Utrecht verhuisde, besloot ze haar nieuwe thuisland beter te leren kennen door veel stadswandelingen te maken – door de Utrechtse binnenstad, maar ook door andere steden in Nederland. Haar viel meteen op waar Nederlandse huishoudens zo beroemd om zijn: de altijd geopende gordijnen. Ze kon zo bij mensen naar binnen kijken, of op z'n minst een glimp opvangen van de levens die zich afspelen aan de andere kant van het raam.

De snapshots van de raampartijen die ze op zulke momenten met haar telefoon maakte, werkte Teng vervolgens uit met olieverf op doek. Met deze schilderijen wil ze aandacht vestigen op details die voor de bewoners van de huizen vanzelfsprekend zijn, maar die voor haar als buitenstaander juist bijzonder zijn. Ze staat met deze schilderijen ook stil bij de vraag die bij haar persoonlijk speelt: 'Wanneer voel je je geen buitenstaander meer in een nieuw thuisland?'

Tian Teng, *3841 BL*, 2023

Olieverf op doek, 95 x 140 cm

Courtesy van de kunstenaar

Symbolen van thuis

Voor **Neda Mirhosseini (1995)** is 'thuis' waar haar familie en vrienden zijn. Haar ouderlijk huis in Teheran, haar huidige woning in Amsterdam, de appartementen en ateliers van vrienden over de hele wereld: al deze huizen veranderen in een 'thuis' op het moment dat ze samen is met de mensen om wie ze geeft. Met name de momenten dat ze samen eten en drinken geven haar het gevoel van verbondenheid. In haar tekeningen legt ze de restanten van deze gedeelde momenten vast: lege wijnglazen, koffiemokken, waterglazen, etensresten, borden en bestek. Dit zijn haar symbolen van 'thuis'.

Mirhosseini nam in 2024 deel aan het museale open atelier Rembrandt Open Studio in Museum Rembrandthuis, waar ze meerdere stillevens maakte die haar thuisgevoel verbeelden. Het museum kocht *Lunch at Fatemeh's* aan: dit werk zal voor het eerst geëxposeerd worden in de tentoonstelling *THUIS*. *Het thuisgevoel in hedendaagse kunst.*

Neda Mirhosseini, *Lunch at Fatemeh's*, 2024

Kleurpotlood op papier, 65 x 50 cm

Collectie Museum Rembrandthuis

Een nieuw thuis

Waarom vertrekken mensen uit hun geboorteland? 'Omdat er iets is wat je niet bevalt, meestal meerdere dingen. Niemand neemt zo'n risico gewoon omdat het spannend is, denkend dat je morgen zomaar zou kunnen terugkeren,' vertelt een van de hoofdpersonen in het videowerk *But this was later, when they already had a name for us* uit 2021 van **Polina Medvedeva (1989)**. Het videowerk vertelt in twee delen het verhaal van Medvedeva's moeder, die in 2001 als migrant uit Rusland naar Nederland verhuisde met haar dochter.

Het eerste deel is een 4:3 home video van Medvedeva's familie die eet, drinkt en het fundament legt voor hun datsja – een droom die nooit werd voltooid. In het tweede deel vertellen Medvedeva's moeder en haar Russische vriendinnen in Nederland openhartig, vol heimwee en humor over hun ervaringen als migranten en hun zoektocht naar een nieuw thuis.

Polina Medvedeva, *But this was later, when they already had a name for us (detail)*, 2021

Videowerk, 2 delen

Courtesy van de kunstenaar

Op losse schroeven

Een huis is niet altijd een plek waar je je zorgeloos kunt neergeven. Op de schilderijen van **Arjan van Helmond (1971)** sluimert de onrust aan het oppervlak. Een jong meisje ligt ingestopt in bed. Als het ware vanuit de deuropening kijken we naar binnen – we staan in de schoenen van de kunstenaar zelf die controleert of zijn dochter al slaapt. Hoewel ze op dit schilderij diep in slaap lijkt ze zijn weggezonden, roept het poppenhuis naast het bed een grimmige sfeer op: alles staat en ligt ondersteboven, door elkaar geschud.

De schilderijen zijn herinneringen aan de zomer van 2024, toen Van Helmond met zijn gezin Libanon (het geboorteland van zijn vrouw) plotsklaps moest verlaten, vanwege het oploeiende geweld tussen Israël en Hezbollah. Ze wisten ternauwernood via Istanbul een vlucht naar Amsterdam te pakken. De stabiliteit van 'thuis' was ineens op losse schroeven komen te staan.

Arjan van Helmond, *Sleeping Figure #2 (detail)*, 2024

Gouache en acryl op doek, 93 x 80 cm

Courtesy van de kunstenaar en Gerhard Hofland Gallery.
Foto Jonathan de Waart

Geïmproviseerd thuis

In Nederland zijn er tienduizenden mensen die een dak boven hun hoofd hebben verloren. **Olphaert den Otter (1955)** noemt zichzelf 'de hofschilder van de *have-nots*'. Hij wil zichtbaar maken wat of wie door velen genegeerd wordt. In zijn *Postcodeserie* schildert hij de geïmproviseerde onderkomens van thuislozen in de openbare ruimte. Door goed naar deze plekken te kijken, kun je volgens Den Otter veel te weten komen over de bewoners.

Olphaert den Otter, *Uit de Postcodeserie 3084 AA #4 (detail)*, 2019

Ei-tempera op papier, 18 x 26 cm

Courtesy van de kunstenaar

Sporen die we achterlaten

In 2010-2011 liep **Satijn Panyigay (1988)** een tijdje mee met een bedrijf dat huizen uitruimt, nadat de bewoner is overleden. Terwijl de boedelruimers de laatste spullen inpakten en de woningen uitdroegen, legde Panyigay vast welke haast onzichtbare en onuitwisbare sporen iemand achterliet. De lichte plekken op de muur waar een hangklok of schilderij jarenlang (soms decennialang) heeft gehangen, de scheuren en butsen in de wand waar iemand nooit aan toe is gekomen om te repareren, de vlekken in het matras die langdurig gebruik of ziekte signaleren.

Samen met de schilderijen van Olphaert den Otter vormt de serie van Satijn Panyigay het slotakkoord van de tentoonstelling: mensen zonder huizen en huizen zonder mensen - wat betekent 'thuis' dan nog?

Satijn Panyigay, *Behind Death's Door 02 (detail)*, 2011

Gelamineerde fotoprints op Dibond, 90x60 cm

Courtesy de kunstenaar en Museum Tot Zover

Open Studio

In opdracht van Museum Rembrandthuis zal **Pris Roos (1984)** met gerecycled karton en pastelkrijt een grootschalige installatie van meerdere interieurs maken. Ze zal live in de eerste tentoonstellingszaal aan het werk zijn; twee dagen per week tijdens openingstijden, gedurende de hele tentoonstellingsperiode.

Met deze installatie bouwt Roos voort op haar bestaande en bekroonde oeuvre van kartonnen interieurs en portretten. Roos maakt haar portretten op gerecycled karton, omdat een witte ondergrond volgens haar niet past bij de verbeelding van mensen van kleur. Het karton, ooit verpakkingsmateriaal uit de toko van haar ouders, geeft een extra laag van betekenis: in karton komen spullen van over de hele wereld naar Nederland die veelal worden gekocht door mensen met verschillende culturele achtergronden.

Pris Roos, foto door Arno Stevens

Thuis bij Rembrandt

Voor **Rembrandt (1606-1669)** kwam alles samen in zijn huis. Het was de plek waar hij woonde, leerlingen opleidde, klanten ontving en zijn meesterwerken maakte. Waar hij lief en leed doormaakte. Een bezoek aan Museum Rembrandthuis is je verplaatsen in Rembrandts thuisgevoel. Maar we zien zijn huisgenoten en het thuisgevoel ook regelmatig terug in zijn werk.

In de tentoonstelling *THUIS. Het thuisgevoel in hedendaagse kunst* worden enkele prenten van Rembrandt getoond: van een snelle schets van zijn zieke vrouw Saskia in bed tot verhalende etsen waarin 'thuis' betekent dat je altijd met open armen wordt ontvangen, of juist niet.

Rembrandt, *De thuiskomst van de verloren zoon*, 1636

Ets, 156 x 136 mm

Collectie Rembrandt in Zwart-Wit